

**Пам'ятайте
про
Україну!**

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

Редкація і Адміністрація
Svoboda 30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
(212) 227-4125
Факс: (201) 451-2200
Телеграф: (212) 227-5250

PIK LXXXVII. Ч. 18.

ДЖЕРЗІ СІТІ і НЬО ЙОРК. ЧЕТВЕР, 24-го СІЧНЯ 1980

ЦЕНТИ: 25 CENTS

JERSEY CITY AND NEW YORK.

THURSDAY, JANUARY 24, 1980

No. 18.

VOL. LXXXVII.

ПРОГОЛОШЕННЯМ ДНЯ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ ГУБЕРНАТОРАМИ СТЕЙТІВ І ПОСАДНИКАМИ МІСТ, УКРАЇНСЬКИМИ ПРАПОРАМИ НА РАТУШАХ І КАПІТОЛЯХ ТА ВІДПОВІДНИМИ ІМПРЕЗАМИ ВІДЗНАЧЕНО СІЧНЕВІ РОКОВИНИ

ВІДДІЛИ УНСОЮЗУ В МІННЕАПОЛІСІ ВІДБУДУТЬ НАРАДУ, СТІНУТЬСЯ З ЧЛЕНАМИ ГОЛОВНОГО УРЯДУ

Міннеаполіс, Мінн. — У п'ятницю, 25-го січня ц.р., о год. 7-й вечора тут в залі української православної церкви св. Михаїла при 505 — 4-та вулиця (Норт-Іст) відбудеться організаційна нарада Відділу Українського Народного Союзу, що її влаштує Окружний Комітет, на яких будуть обговорені організаційні та інші справи. Ця зустріч буде особливою тому, що в ній візьме участь головний президент УНС д-р Іван Фліс і заступник головного

председника д-р Мирон Куропас, які поінформують членство про всі важливі справи, пов'язані з працею і планами Головного Уряду.

На цю небуденну зустріч президія Окружного Комітету УНС, яку очолює Гіларій Папіж — голова й інж. Ярослав Карп'як — секретар, запрошує членство УНС, урядовців Відділів і всіх громадян, які зацікавлені союзними і іншими громадськими справами.

Святослав Караванський промовлятиме на Святі Державності в Джерзі Сіті

Джерзі Сіті, Н. Дж. — З місцевого Відділу Українського Конгресового Комітету Америки інформують, що Святослав Караванський, довголітній в'язень комуністично-московських в'язниць і концтаборів, вилітає в Українську Державність в цьому місті, яке відбудеться тут у неділю, 27-го січня ц.р., о год. 4-й до полудні в Українському На-

родному Домі при 90 Фліт вулиці.

У мистецькій частині Свята виступлять: співочий ансамбль „Промінь” з Нью-Йорку під керівництвом проф. Богдана Володаря, бандуристи „Юні Орли” під керівництвом Володимира Васюка і танцювальна група при УНДомі під управлінням Володимира Юрчинока.

БОГОСЛУЖБАМИ, ВЕЛИКИМ БЕНКЕТОМ І БАЛЕМ НЬОЙОРКСЬКА ГРОМАДА ВІДЗНАЧИЛА РОКОВИНИ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ

Нью-Йорк, Н. Й. (В. Л.-ц). — Дещо іншою формою, але незмінно з глибоким змістом, відзначила українська громада Нью-Йорку цього року велику річницю Української Державної Незалежності і Соборності.

Міючи це на увазі, організатори святкувань Української Незалежності, тобто Комітет Об'єднаних Українсько-Американських Організацій — Метрополітальний Відділ УККА, Улрава хору „Думка”, зорганізували цього року велике заходження у формі великого репрезентативного бенкету з участю не тільки українців, але також представників інших національностей і репрезентативних американського політичного і громадського світу, бо сьогодні вже замало говорити нашими устами про потребу повернення суті Січневих Актів, про привертання уваги до української державності, але про ці справи мусять говорити інші.

Бенкет для відзначення Державних Роковин відбудеться, 19-го січня ц.р., у готелі (Закінчення на стор. 3)

Посадник Кач проголосив День Української Незалежності

Після підписання прокламації Дня Української Незалежності посадником Едвардом Качем у Нью-Йорку.

Нью-Йорк, Н. Й. — Перервавши засідання в справі міського бюджету, посадник міста Нью-Йорку Едвард Кач у понеділок, 21-го січня, зустрівся з представниками української ньюйоркської громади й підписав прокламацію, в якій день 22-го січня проголосив Днем Української Незалежності.

У своєму вступному слові Едвард Кач засудив советську окупацію Афганістану й додав що Кремль живив, що саму тактику з 60 років тому, коли він окупував Україну. Посадник також зазначив, що советське при-

душення прав людини сьогодні рівняється режимом Гітлера, обвинувачуючи Советський Союз у варваризмі.

Посадник міста Нью-Йорку у прокламації відзначив українців за плекання „благословенної свободи й справедливості, що є основою демократії”.

У прокламації підкреслено заслуги ньюйоркської українсько-американської громади за „мистецький, виховний і бизнесовий вклад у багате й різноманітне життя нашого міста й (Закінчення на стор. 3)

ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР І ДЖ. БУШ ЗДОБУЛИ ПЕРЕМОГИ В КОКУСІ АЙОВИ

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Президент Джиммі Картер і Джордж Буш здобули перемоги в кокусі Демократичної і Республіканської партій в стейті Айова, які відбулись у понеділок, 21-го січня.

У цій першій стадії правоборів на кандидата на президента ЗСА президент Картер одержав 59 відсотків голосів, а його головний опонент сен. Едвард Кеннеді 31 відсоток. Десять відсотків голосів у Демократичній партії залишилися неопределеними.

У кокусі Республіканської партії ДЖ. Буш, колишній амбасадор ЗСА до Об'єднаних Націй і колишній

директор Центральної Розвідки Агенції здобув несподівано перемогу, одержавши 33 відсотки голосів. Роналд Реген, колишній губернатор Каліфорнії і один із передових кандидатів Республіканської партії на пост президента ЗСА, здобув 27 відсотків голосів. Серед інших республіканських кандидатів сен. Говард Бейкер одержав 14 відсотків голосів, Джон Коналлі — 10 відсотків, конгресмен Філіп Крейн — 7, конгресмен Джон Андерсон — 4, а сенатор Боб Дол — 3.

Наступний кокус відбудеться в Мейні, а першій дійсній правоборі відбудеться 26-го лютого ц.р. у стейті Нью-Гемпшир.

ГРОМАДА НЬОАРКУ-ІРВІНГТОНУ ВІДЗНАЧИЛА 22-го СІЧНЯ ЯК НАЦІОНАЛЬНЕ СВЯТО

Піднесення українського прапора учнями школи св. Івана Хрестителя в Нью-Йорку, Н. Дж., у вівторок, 22-го січня в День Української Незалежності. Це фото появилось наступного дня в місцевій газеті „Стар-Леджер”.

Нью-Йорк, Н. Дж. (з.с.). — У 1973 році місцева українська школа св. Івана Хрестителя дала новий вимір щорічним відзначенням народження Української Державності, назначаючи 22-го січня як українське національне свято і день вільний від шкільних занять. Це дало поштовх іншим українським установам і організаціям відзначувати цей день в такий же спосіб, щоб заманіфестувати перед неукраїнськими громадянами солідарність української громади з українським народом в його боротьбі за волю й незалежність. Повну легітимність цій концепції надав Секретаріат Світового Конгресу Вільних Українців, який резолюцією з

1973 року звернувся із закликом до всіх українців у вільному світі відзначувати 22-го січня як українське національне свято без уваги на те, на який день ця дата припадає.

Як і в минулих роках, школа Івана Хрестителя в Нью-Йорку була в центрі уваги у вівторок, 22-го січня. В годині 8:45 вранці учні школи, їхні учителі й учительки під проводом директорки сестри Неонілі, священники під проводом пароха о. Михайла Кучмька, ЧНІ, деякі батьки та старші віком громадяни взяли участь в церемонії піднесення українського прапора, а відтак у Богослуженнях в намірненні українського народу та в (Закінчення на стор. 3)

Відзначення Січневих Актів у Трентоні.

Трентон, Н. Дж. (юко). — Прокламацію Української Державності й Незалежності підписав у п'ятницю, 18-го січня 1980 року Артур Голланд, посадник столичного міста Трентону, Н. Дж. В делегації, яка з цього приводу відвідала посадника столичної стейту Нью-Джерзі,

в 12-й год. дня, взяли участь: о. протопресвітер Богдан Желехівський — парох української православної церкви Пресвятої Трійці, о. митрофорний протоієрей Микола Галета — парох української православної церкви св. Юрія Печерського в Нью-Джерзі, (Закінчення на стор. 3)

День Української Незалежності в Палатах

Палатайн, Ілл. (С. Голіш) — Дня 14-го січня ц.р. Миська Рада міста Палатайну видала окрему Прокламацію, проголошуючи день 22-го січня 1980 року Українським Днем Незалежності.

Прокламацію передано представникам СУМ-А, ООЧСУ та ОЖОЧСУ, присутнім під час святочного проголошення. Подяку по-

садиноків міста висловив голова Осередку СУМ-А ім. Д. Вітковського д-р Олександр Стрільчук.

Ціла українська громада відзначить свято Державності й Соборності України в неділю 3-го лютого ц.р. окремою академією з участю хору СУМ-А — ООЧСУ „Дніпро”, та сумівської молоді. Святочне слово вилосить мгр Микола Кравчук.

ЗААРЕШТОВАНО І ЗАСЛАНО АКАДЕМІКА АНДРЕЯ САХАРОВА

Москва. — Пресові агента і західні кореспонденти інформують, що советська влада наказала у вівторок, 22-го січня, заарештувати академіка Андрея Сахарова, відомого провідного дисидента і оборонця людських прав, і заслати його разом з дружиною Єленою Боннер до міста Горький на фактичне внутрішнє заслання, тому, що ця місцевість є строго забороненою зоною не тільки для закордонних відвідувачів і кореспондентів, але навіть для багатьох советських громадян. Горький є центром советської авіації і виробу різної зброї.

Політична поліція перешлила Сахарова, коли він урядовим автомобілем їхав до бібліотеки Академії Наук, як він це практикував кожного вівторка. На одній з вулиць Сахарова переса-

Д-р Андрей Сахаров

дили в поліційне авто, у якому вже сидів, очікуючи на Сахарова, Александр М. Рєгнхов, перший заступник прокуратора, який заявив академікові, що рішення влади він і його родина будуть вислані до місцевості Горький, 250 миль від Москви.

(Закінчення на стор. 3)

Українці столиці Вашингтону відзначають Січневі Роковини

Вашингтон, Д. К. (Відділ УККА). — Крім традиційних святочних відзначень січневих дат Самостійності й Соборності України в Конгресі ЗСА, влаштуванням яких займається президент УККА проф. Лев Добрянський, жолти то наші українські священники відповідними молитвами відкривають конгресові наради, а численні американські законодавці, сенатори й конгресмени складають свої заяви до конгресового рекорду в користь української справи, українська столична громада заходами Відділу УККА відзначає святочним концертом ці Державні Акти.

Ця академія, що буде попереджена відслуженням Богослужби в обох українських церквах, відбудеться у неділю, 27-го січня ц.р., о год. 4-й до полудні в шкільній аудиторії Монтемері Блейр гайскул, при вулицях Вейн св. і Делл Драйв, Сільвер Спрінг, Мериленд.

Святочну промову на академії вилосить полк. Михайло Ліщинський, старшина ІУД УНАрмії. Виконавцями мистецької частини будуть: солістка Марія Ясінська-Мурована — сопрано, при фортепіановому супроводі Іван Дулик; вокальне тріо СУМ-А „Соловейки” — аккомпанемент проф. Зоя Маркович-скрипковесолю — Левко Туркєвич, фортепіановий супровід — Люба Туркєвич; декламация — Тамара Ставнича.

Прокламація Української Державності в Нью-Гейвені

Бен Деліто, посадник Нью-Гейвену підписує прокламацію в пошану Січневих Роковин (зліва): о. Роман Големба, парох української католицької церкви в Нью-Гейвені, Бен Деліто, посадник цього міста, о. митрат Микола Чернявський, Віра Черни, Петро Пожар, представник православної громади, Раїса Марків, проф. Іван Телюк, заступник голови Відділу УККА, Ліда Фіцпалович, член Управи УККА, мгр Михайло Бойко, член Управи УККА, д-р Михайло Сігурович, голова Відділу УККА, Ірина Телюк, член 66-го Відділу СУА, та Оля Юречко.

У Мейплвуді врочисто відзначено Січневі Роковини

Після підписання прокламації Дня Української Незалежності мейплвудським посадником Робертом Гресміром

Світлана Ігор Ляшок.

Мейплвуд, Н. Дж. (Л. К.). — Як і минулими роками українська мейплвудська громада включилася у цикл відзначувань — цього року уже 62-х роковин проголошення незалежності України і 61-го річчя з'єднання усіх українських земель в одну соборну й незалежну державу.

У вівторок, 15-го січня ц.р., у приміщенні Мейплвудської Миської Управи у присутності членів цієї Уп-

рави і українських діячів цього міста, Роберт Гресмір, посадник Мейплвуду підписав прокламацію Дня Незалежності і Соборності України. Її вислав до президента Джиммі Картера.

Год. 9:30 ранку, в приміщенні мейплвудської миської ратуші зібралася українська громада.

(Закінчення на стор. 3)

Адреса д-ра Мартіна Абенда

Джерзі Сіті. — У відповідь на запити наших читачів про адресу політичного коментатора телевізійної станції ч. 5 в Нью-Йорку д-ра Мартіна Абенда, автора коментарів про Україну, подаємо внизу адресу цієї телевізійної станції, куди можна звертатися до самого д-ра Мартіна Абенда, або до керівника цієї станції:

Dr. Martin Abend, Station Manager WNEW TV5 205 E. 67th. Street New York, N.Y., 10021.

СВОБОДА

FOUNDED 1983

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1978

Статті, дописи, підписані авторами, не несуть відповідальності за зміст. Редакція застерігає собі право в потрібні виправляти і скорочувати надіслані матеріали. Незамовлені матеріали повертаються тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — \$30.00, на півроку — \$16.00, на 3 місяці — \$9.00. Для членів УНАОу 65% ски. За кожну зміну адреси — \$0.6. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Здивування Вашингтону

Реакція президента Картера на советську інвазію Афганістану є типовим прикладом думання багатьох американців про суть советської політики. Після советського нападу на Афганістан Картер сказав одному телевізійному кореспонденту: „Моя думка про росіян драстично змінилася в останнію тиждень — вона змінилася більше ніж за останні два і пів року...“

Якщо так говорить голова великої держави, який має точні дані про советську політику, який має доступ до найбільш засекречених фактів і інформації про советські діла, то як може думати пересічний американський громадянин, який поділяє советські містичні ансамблі, ходять на змагання советських спортивних дружин та оглядає советські фільми?

Заява президента Картера була певного роду доказом про наївність відносно основних політичних цілей найбільшого ворога Америки — советсько-російської імперії. Якщо щойно советська наваля на Афганістан розкрила очі американському Президенту, то що він та його дорадники думали про СССР протягом попередніх років урядування?

Від кінця Другої світової війни, а головню за президентур Трумана й Айсенауера, советські цілі та аспірації були широко відомі не тільки американському уряду, але й американському загалові. Однак, „здивування“ президента Картера советською інвазією в Афганістані вказує, що його уряд немов „забув“ про цілі Москви.

Советська інвазія в Афганістані потрясла теперішнім урядом ЗСА помімо всіх доказів про незмінені плани московського імперіалізму під покришкою „інтернаціонального комунізму“.

Вирінає питання: що робили близькі дорадники президента Картера в Білому Домі чи в Державному департаменті? Знаємо, що серед американських інтелектуальних кіл панувала оптимістична думка про те, що з советами „можна домовитися“. Такі визначні американці як колишній державний секретар Дін Ракс, колишній сенатор Вільям Фулбрайт та колишні амбасадори до СССР Джордж Кеннан та Аверел Гарман ширили оптимістичні погляди щодо американсько-советських відносин. Вони дораджували американському президентові „не дразнити московського ведмедя“, а старатися знайти з ним спільну мову.

Теперішні дорадники, включно з професором Маршалом Шульманом, продовжували поширювати „оптимізм“ та були фактичним джерелом для цілого ряду американських концесій Советському Союзові, які були доставлені Москві в одному мішку під назвою „детанту“. Між тими концесіями були такі „дарунки“ советам, як САЛТ I і САЛТ II, американський продаж зерна, великі позички, доставка великої маси електротехнічного вряду, капітуляція в Гельсінках влітку 1975 року, погодження на політичний поділ Європи і т. д.

Ці самі „оптимісти“ у Вашингтоні ширили легенди начебто СССР — це „хворий і застрашений велетень“, що боїться мілітарного оточення державами НАТО, боїться американських маневрів на Індійському океані, а особливо наголошували „страх“ Москви перед американсько-китайським зближенням. Тому то „дораджували „оптимісти“, треба підходити до СССР в „близьких рукавичках“.

Ця політика угодовства ведеться ще від часів президента Ніксона, а її продовжував президент Форд.

Тому то й недивно, що Вашингтон дивився через „рожеві окуляри“ на мілітарні авантюри кубинців в Африці, а також на одного слова протесту не сказав на адресу Канади, коли вона, „наш союзник“, дозволила кубинським (читай: советським!) мілітарним транспортам осідати на канадських льотвищах у переліт до Африки. Вашингтон, — по кількох протестах, — ніби прийняв запевнення амбасадора Добриніна, що советські війська на Кубі — це „дорадники“ та „вишкільні кадри“.

Тепер президент Картер заявляє, що він знову зрозумів „советські політичні цілі“. Але чи зрозуміли це всі його дорадники?

Данило Міршук

РУСИФІКАЦІЯ ЧИ ГОЛОКАВСТ НАЦІОНАЛЬНИХ КУЛЬТУР?

Говорачи про русифікацію в СССР, треба перш за все розкрити засоби, якими послугуються провідна кліка імперії у здійсненні русифікаторської політики і показати історичний образ народів над якими здійснюється національний голокавст.

Пригадаємо часи приходу до влади в СССР Хрущова, який у червні 1957 року започаткував теоретичну підготовку в ділянці освіти з натиском на національні мови. У Пресі появились дискусійні статті, зокрема в „Правді“ — органи ЦК КПСС. Серед тих „науківих“ теорій і тверджень вагомим місцем зайняли писання В. Г. Гафурова — директора Інституту сходознавства Академії наук СССР, який доводив, що „знищення національних різниць і злиття народів буде неминучим“.

Після ретельної пропагандистської підготовки ЦК КПСС і Рада міністрів СССР 16-го листопада 1958 року проголосили тезу „про зміцнення зв'язків між школою й життям“. Проголошені тези були найбільш зухвалим замашком на права різних народів і їхніх національних культур, створених протягом тисячолітнього існування тих народів. Для прикладу пригадаємо дещо з культур азійських народів.

Туркменія. Культура туркменського народу відома з III-II сторіччя до Хрста. Вже тоді Туркменія славилася скульптурою, керамікою, архітектурою та декоративно-прикладним мистецтвом. Збереглися пам'ятники культури XI-XIV сторіччя. Туркменський поет-мислитель Махтумкум (Фарі) яскраво висвітлює у своїй поезії національну самобутність туркменського народу ще в XVIII сторіччя. Незалежність Туркменії Москва здушила у 80-их роках 19 сторіччя.

Узбекистан. Країна відома в I-му сторіччю до Хрста як сільськогосподарська країна з культурою штучного зрошення. Історичні пам'ятники Узбекистану відомі з II-II ст. до Хр. Цінний витвір архітектурного мистецтва є мавзолей Ізмаїла Саматі в Бухарі з IX ст. З XI ст. відомі вчені: математик Мухамед аль-Хорезмі, енциклопедист аль-Біруні, філософ аль-Фабарі. Визначними поетами були Хорезмі, Саккакі, Атаї, Мобфі, Алішер Гавай та інші. Упадок узбекської культури наступив із завоюванням Узбекистану Московою 1864-74 рр.

Грузія. Ця країна ще в VI-VI сторіччя до Хр. організувалася у державу Колхиду, а вже в 337 році до Хр. прийняла християнство. Всі ці грузинські

племмена остаточно об'єдналися в 1184-1213 роках при царі Тамарі. В V-VII ст. грузини побудували багато храмів, оздобивши їх мозаїкою, емаллю та різьбою. В XII-му сторіччі Грузія дала світові славу поета Шота Руставелі — автора поеми „Витязь у тигровій шкурі“. Розвиток національної культури стримала Москва, загарбавши Грузію на початку XIX сторіччя. Період завоювання Грузії наш Тарас Шевченко чудово зобразив в поемі „Кавказ“.

Азербайджан. Народ відомий в історії від VIII-VII ст. до Хр., який об'єднався в державу під назвою Мідія в III сторіччі до Хр. Поет Нізамі Ганджеві (XII) був видатним філософом. У XII-XV сторіччя азербайджанці спорудили архітектурні пам'ятки — Дівочу вежу та Ансамбль палацу Шірваншхів у Баку. В XVI ст. жив відомий поет і мислитель Фізулі Мухамед. Азербайджан поневолила Москва в 1813-1828 роках.

Як бачимо, культури поневоленіх народів відома багато століть до виникнення московської держави і сучасна пропаганда про вищість російської культури є безпідставна. Злочинність тез ЦК КПСС полягає в тому, що вони приховано рекомендують теоретичні основи асиміляції народів і розводження національних культур у всеохоплюючому морі російської мови і культури. Сучасне керівництво СССР втрапило довір'я народів. Крім голих фраз воно нічого конкретного не дало у справі поліпшення економіки, ані в ділянці духовної культури, яка щораз більше деградує до пошесті сиріх пропагандистських партійних догм.

Навіть пересічна людина потребує не лише заспокоєння голодного шлуночку, але й задоволення своїх естетично-духовних потреб форм творів художньої літератури, музики, образотворчого мистецтва, кіно, театру, телебачення без набридлої партійної пропаганди. Не лише безпартійним громадянам, але й пересічним партійним СССР за 62 роки набридло пережовувати варива „соціалістичного реалізму“.

Один із талановитих і вдумливих критиків (сучасний в'язень) Іван Світличний рішуче виступив на захист шукання нових шляхів у мистецтві: „Поетичні новації і шукання Ліни Костенко чи Івана Драча, Миколи Вінграновського чи Володимира Луценка, пошуки ші викликали своєрідною літературною кризою, надто великим розривом між літературою і читачем, тобто реальними життєвими потребами, а зовсім

не особистими, якимось

прихвильям“.

Світличний відверто назвав головну хворобу советської системи — догматичну політику партії, яка стала гальмом розвитку суспільства і спричинила також „розрив між літературою і читачем“. Мабуть, головною причиною приписаної русифікації й натиску на „злиття націй“ є боязнь московських імперіалістів перед загрозою азійсько-китайського сходу. Вони, правдоподібно, вважають, що створивши силою один „советський народ“, тим самим підвищать патріотичний потенціал країни перед небезпекою сьогодення червоного, а взагалі — об'єднаного Китаю.

Історія показала, що не можна штучно створити монолітний народ із сотні старих націй шляхом виміщення й насильного накинута мови та культури одного народу, навіть озброєною найновішою військовою технікою й обдарованою організаційною мобільністю. Про це влучно сказав А. Амальріх на підставі свого історичного спостереження. Він нагадує: „Я не сумніваюся, що ця східнослов'янська імперія, створена германцями, візантійцями і москолами, вступила в осанне десятиліття свого існування. Як прийняття християнства відділило Захід від Римської імперії, а не стримало її від неминучого кінця, так і марксистська доктрина затримала розпад Російської імперії, — третього Риму, — але не в силі ві, вернути його“.

Вся преса Советського Союзу переповнена пропагуванням ідеї „советського народу“ й спільної інтернаціональної, за суттю ж — московської культури. Чад імперії й відчуття її неминучого кінця остаточно витиснуло з мозгів марксистської тези про те, що інтернаціональна культура — це співгартмонія всіх національних культур, що „взаємно“ доповнюють одна одну й одна в одній вчиться, запозичаючи деякі форми та переносячи їх на національний ґрунт. Такого співіснування і взаємного впливу культур віддавна не можна практикувати в Советському Союзі. Навіть згадати про відрубні національні культури без кадіна „великому російському народові“ не вільно, бо це вже є націоналістичне збочення.

Використана література:

- Іван Коляска. *Освіта в Радянській Україні*, Торонто, 1972.
- Осип Зінкевич. *...3 генерації новаторів*, Смолоскип, 1967.
- Андрій Амальріх. *Чи проіснує Радянський Союз до 1984 року?*, Смолоскип.

(Продовження буде)

Софія Наумович

ОДИН ІЗ БУМЕРАНГІВ

Чергове комуно-московське вбивство українця, композитора Володимира Івасюка у Львові, відразило своїми жахливими деталями, — це не перше зведено довгого-предового ланцюга злочинів комуністичної Москви супроти України.

Згадаймо масові розстріли вояків Симона Петлюри, борця за державність Української народної республіки, яка за короткий час своєї незалежності, встановила на своїй території, — демократичний лад і волю усім громадянам.

Згадаймо вандальське винищення цілого покоління 20-30-тих років, української творчої інтелігенції разом з її безцінними творами, яке в нашій історії йменується „розстріляним відродженням“.

Згадаймо в тому „Році дитини“ розкуркулювання селян за допомогою штучного голоду в 1933 році враз із затоплюванням цілих кораблів із бездомними дітьми, — сиротами померлих від голоду батьків, або дітей полів'язів, заборотених на „московську льодову північ“. Про цей жах сьогодення розповідають колишні очевидці.

Згадаймо розстріляння 200 сільських кобзарів, народних мистців, що їх советські верховоди скидали на конгрес? за усієї України, щоб їх усіх спільно винищити. Чутки про цей факт підтвердив тепер московський орденосець Дмитрій Шостакович — у своїй помертій книзі спогадів. (В-во Альбрехт Кнаас у Гамбурзі). Не згадуватимемо тут цих відомих політичних скритовиств, яких допустилися комуністична Москва на провідниках України в еміграції).

Усі ці жахливі злочини, яких не перерахувати у десяти книгах, — склали досить узулатори на одну тільки особу, Сталіна, якого фальшиво „засудили“ але тільки на те, щоб незбаром влаштувати нову кризу купів'я української молоді інтелігенції. Вона же черпала свою наснагу з патріотизму своїх мужних попередників, що вже у 20-их роках закликали „Геть від Москви!“, але, зокрема, від націоналістичної молоді Західної України, з формою ОУН-УПА, що наново розпалили іскру любови до України на всій її території.

Досьогоднішня безкарність Москви роззухалила її до небувалих у світі розмірів. Коли за Сталіна, підчас цькування українців, можна було, у т. зв. „літературній дискусії“, обговорювати містичні напрями, боронити окремості української

культури, то вже у 70-их роках, залишилися жертвам „суду нечестивих“ поклякувати тільки на советську забрану „конституцію“. Советський цинізм дійшов до цього, що свої брудні, скритові злочини, вона намагається перекинути на свої ж таки жертви. Далі вже Москві нікуди йти. Її огортає безсила лють і заздрість на прояви вищої, кращої культури народів, що їх вона підкорила брутальною силою, але чий нескорошений дух відкидає советську „псевдокультуру“.

Проголосивши Шевченка „народним“ поетом, що начебто виступав тільки проти кріпацтва, СССР не міг скинути його з п'єдесталу. Тож советська влада підло помстилася на Аллі Горській, співтворцеві чудового вітражу на Шевченкову тему.

Надавши медальну бляшку найбільшому сучасному композиторові України, Станіславу Людкевичу, Комуністична Москва не зміла заборонити українцям святкувати його 100-річчя ювілей. Однак вона полувала так, що ювілейний концерт не міг відбутися, як годилося б, у Львівському оперному театрі, де, ще за часів польської влади, лунав у виконавній симфонічній оркестрі його „Кавказ“. Величезні маси народу, які прийшли й приїхали до Львова на цей ювілей, не могли вміститися у залі скромної філармонії, й мусли стояли на вулиці. Така ж була советська помста!

Молодий Володимир Івасюк ще не всім так прославився як Людкевич, але й він не пішов на приманку комуністичної Москви і не творив їй підданців од. Тож вони, зі садистичною злорадністю, замордували його у підльвівському лісі.

Але в цьому советська влада перахувалася. Бож коли на могилу Аллі Горської приходила з квітами і надмогильними промовами невеличка група однодумців і приятелів, — то могла Володимира Івасюка стала місцем прощі для народних мас. Квіти, стрічки і поезії, що їх кожного дня збирають на гробі улюбленого композитора советські поспіаки, свідчать, що перебаралася мірка і народний гнів ледве стримується від вибуху. А далі, лавіна ненависті до окупанта може перекинутися на інші уярмлені „республіки“. Цього Москва не врахувала і цього вона найбільше боїться. Вбивство Івасюка може стати одним із цих „бумерангів“, про які писав Валентин Мороз, і які розвалюють останню колоніальну імперію в Європі.

Так колись виховували наші селяни своїх дітей в пошані до батьків. Навіть подумати поганю про них вважалося гріхом...

Пригадалося мені, що минулого літа довелось зустрітись з гостем з України. Це була жінка з високою освітою, років 40, чоловік її теж має вищу освіту, мешкають у великому індустріальному місті на Слобожанщині. Бачила як вона в церкві христилася: так побожно, що й ми не всі так потрапили. Я не витерпіла й при нагоді запитала, де вона навчилася так христилася. Вона відказала: „Мене мама навчила...“

То ж і тепер є в Україні матері, що вчать дітей христитися, та є й діти, які слухають, шанують батьків і матерів. І хочеться вірити, що „козачьому роду нема переводу...“

Вступайте в члени УНС!

Лев Яцкевич

ЗА ЛАШТУНКАМИ РОЗПОДІЛУ НОБЕЛІВСЬКИХ НАГОРОД

(2)

Причина: Свен Гедін, впливовий член Шведської Академії, ненавидів його за те, що він висміяв його в творі „Нове царство“; другий член Академії, Давид Вірзен, вважав його „старомодним“, а ще інші члени були згіршені його надто частим „загляданням до чарки“, його 3-ма розводами та вірою у чорну магію.

Найбільшу нагоду одержати нагороду мав Стріндберг у 1911 році, коли Натан Содербьом, будучи шведським архієпископом, переслав його номінацію на літературну нагороду до Шведської Академії. На жаль, його номінація прийшла після рішення згошення і тому її, на його власне бажання, відіслано Содербьомові назад.

У висліді, в 1911 році нагороду, замість Стріндберга, одержав бельгійський письменник Моріс Метерлінк за книжку „Синій птах“. Хоча, як звичайно, не обійшлося без закидів в сторону лауреата за те, що він, мовляв, жив без вінчання з французькою актрисою Джорджетою Леблян.

У 1913 році члени Академії проламали расові мури, признавши нагороду маловідомому індійському поетові Рабіндранатові Тагорові, а влітку, Тагорові (1861-1941). Цю нагороду завдячує він ентузіазмові члена Академії Вернера фон Гайдестам, поета та орієнталіста, який по прочитанні його збірки поезій „Джитанялі“ (Пісні жертвоприношення), переконав інших членів Академії, що це найкраща збірка ліричних поезій, що появилася за останніх 10 років.

У той спосіб, Тагор здобув не тільки нагороду Нобеля, але також наймення бенгальського Щеллі.

У 1920 році літературну нагороду здобув норвезький письменник Кнут Гамсун (1858-1952) за свої повісті: „Голод“ та „Ріст землі“, не зважаючи на сильний спротив члена Академії Гальстрема, який закидав Гамсуну, що його твори пронизані анархізмом та відсутністю того ідеалу, який Нобель мав на увазі, встановлюючи літературні нагороди.

Життєва кар'єра Гамсуна — дуже барвиста. Він працював робітником у молочарні в Дакоті, трамвайним кондуктором у Чикаго та рибалкою в Новій Фунляндії. Але при тому був дуже гордий. Коли його повідомлено про одержання нагороди Нобеля, він був на межі брутальства, але, приймаючи з рук шведського короля Густава грошову нагороду, не подумавши, сказав, що, власиво, він грошей не потребує. Кнут Гамсун мав проміське наставлення та борючись у своїх статтях проміське прем'єра Норвегії Квіслінга. Тому після упадку Німеччини 86-літнього нобелівського лауреата уряд заборотив до в'язниці, а все його майно конфіскувала держава.

Не менш контрверсійним був французький письменник Анатоль Франс (1844-1924), який у 1921 році одержав нагороду Нобеля за твори „Злочин Сильвестра Боннарда“ та „Острів північний“. Як звичайно, деякі члени Академії виступали проти його кандидатури, закидаючи йому брак ідеалізму та надмірний цинізм. 77-літній Франс, який приїхав до Стокгольму відібрати нагороду, трусачив від холоду, переспав цілу церемонію презентації нагород в теплій плюшовій фотелі, викликавши цим велике згіршення членів Шведської Академії.

Хоча бували й гумористичні випадки. Одного разу шведський король Густав, що трохи не добачував, передав нобелівську нагороду замість лауреатові своєму власному секретареві.

Ми часом заздримо полякам, що не маючи так, як ми, власної держави, здобули все ж таки аж чотири нагороди Нобеля: дві в ділянці літератури, а інші в хемії та фізиці. Що слов'янинові, ще й до того бездержавному не так легко пролізти крізь „ігольне вухо“ нобелівських селекційних та світових, критичних барикад, свідчать

літературна нагорода, яку признано в 1924 році польському письменникові Владиславі Реймонтові за повість „Мужики“, що своїм кліматом нагадує повість „Волни“ Уласа Самчука. Крім Реймонта, дуже поважним кандидатом на нагороду був ще другий польський письменник, Стефан Жеромські, за яким, до речі, дуже добивалися впливові кола поляків. Але признавши нагороду вирішила опінія президента нобелівського комітету, архієпископа Содербьом, який заявив авторитарно, що Жеромські не становить тип письменника, з яким він хотів би знайти польських читачів.

В той спосіб Реймонт вийшов переможцем.

Якщо реакція поляків на цей вибір була стримана та холодна, то реакція опінії світу була неприхильна, а навіть ідха. Наприклад, вістка про признання літературної нагороди Реймонтові в американській пресі появилася під прижмучим заголовком „Вода, картопля, земля, любов і ненависть“. Автор редакційної статті в „Нью Йорк Таймсі“ радив Нобелівському Комітетові шукати за літературними геними: в Швайцарії, Ірландії та Бенгалі. Але найбільш нечестиво поведася споконвічна союзниця та політична оборонця Польщі — Франція, наложивши високе мито на золоту медаль, яку Нобелівський комітет переслав нещому Реймонтові до Ніщі. Щойно на інтервенцію польського амбасадора в Парижі зліквідовано цю доволі неприємну аферу.

По 20 роках вагання, признано в 1925 році літературну нагороду англійському письменникові, ірландського походження, Бернардові Шоу за його твори „Андрокл і Лев“ та „Пігмаліон“. Бернард Шоу мав 69 літ, коли одержав цю нагороду, і був дуже вражений тим, що Нобелівському Комітетові забрало стільки часу, щоб опінії його літературний талант. З цієї причини він вирішив не приймати нагороду. Щойно по довгих переконуваннях та аргументах, за й протії, він змінив свою думку, але не відмовив собі приємності сказати нобелівським, літературним суддям, що „нагорода для літератора в моєму віці та літературній стажі, не наче ратувальний пояс, кинутий пливцєві, що вже добився до берега“!

В 1926 році, зовсім несподівано для всіх, одержала нагороду за повість „Мати“ другорядна італійська письменниця Грація Деледа (1875-1936), дочка багатого землевласника в Сардинії, що була, до речі, мотивом її всієї літературної творчості. За нею дуже „любивася“ її великий поклонник — дуче Муссоліні. Крім цього, члени Академії вирішили, що в цьому році слід признати нагороду італійському письменникові. Йшлося тільки про те, кому признати цю нагороду. Крім Грації Деледи, було ще двох кандидатів: маловідомий у світі, історик Джуліємо Ферреро та мерехтливий Габрієле Данціо. З огляду на непересічний талант Габрієля Данціо, члени Академії були схильні не брати до уваги такі його ексцентричні дивацтва, як подорожування з 100 парасолями, його бешкети та галабурди в ресторанах тощо. Але важко було вибачити йому його часті еротичні ескапади та скандали, що ставили поруч нього Касанову в ролі звичайного аматора. Данціо мав в своєму житті стільки любовних афер, що він не був спроможний усталити навіть докладного числа своїх любовниць. Але найгірше була його, на ті часи, високо неморальна повість, в якій він описав з усіма деталями своєї любовної пригоди з відомою артисткою Елеонорою Дузе. Це переключило, остаточно, віниця толеранції членів Академії, які — мимо великої краси його поезії — признали нагороду „спілому коневі“ — Грації Деледі.

Нобелівський Комітет та члени обох Шведських Академії недивлячись на шляхетні інтенції Нобеля, мали антиамериканське, антиросійське та проміське наставлення. Щойно в 30-их роках, хтось авторитетний мусли звернути на те увагу членам Академії, бо несподівано для всіх, по 30 роках „опозиції“ Нобелівської Інституції, літературну нагороду одержав перший американець — Сінклер Льюїс (1885-1951) за свої три твори: „Головна вулиця“, „Баббіт“ (металева устілка вальниць) та „Коваль стріл“.

(Продовження буде)

Відзначення Січневих Актів...

(Закінчення зі стор. 1)

реможія в Трентоні-Ярдвіл, о. декан Ярослав Федик — парох української католицької церкви св. св. Ісуса, який і представляв українських церков та пані й панове, які репрезентували деякі місцеві українські установи й організації. Пані Ярослава Лабка — голова 11-го Відділу СУА ім. Кн. Ольги і Катрі Ковшевич — член Управи цього ж Відділу СУА. Віра Тарасюк, інж. Микола Тарасюк і Борис Качуровський, які заступали місцевий Відділ Т-ва Прихильників УНР, інж. Геннадій Кальман — Філія ОДВУ і мгр Ярослав Лабка, д-р Теодозій Самотулка з дочкою Мартою Самотулкою, п.п. юначкою — як відповідники місцевої Платформі Станції.

ности і прибувша делегация в дні 22-го січня н.р. відвідала міський ратуші український національний прапор.

Це вже 30 років подібні прокламації підписують посади міста і в дні, в якому кожного року припадають Роковини Актів 22-го Січня, на репрезентативному будинку міського управління, в центрі міста, поруч американського державного прапору гордо повіває синьо-жовтий прапор, символ України.

Для урочистого відзначення Січневих Роковин, під патронатом місцевого Відділу УККА і старанням Громадського Комітету під керівництвом Бориса Качуровського, відбувається у неділю, 27-го січня н.р., у церковній залі парафії св. Юрія Переможця у Трентоні — Ярділлі, святкова академія, в якій виступить з самостійним концертом чоловічий хор „Прометей“ з Філадельфії під диригентурою Михайла Дяблого.

У Мейплвуді...

(Закінчення зі стор. 1)

ська група, щоб відзначити ці проам'ятні Роковини. Церемонією відзначення, словами молитви по-англійськи започаткував о. Іван Наконечний, парох української православної церкви св. Вознесіння у Мейплвуді. Опісля виступив заступник посади Мейплвуду Роберт Кляйн, відчитавши резолюцію, змістом якої було відзначення 62-ох Роковин Української Державності та вказано на жорстокий процес геноциду українського народу союветським урядом та водночас засуджено колонізаторську політику кремлівської верхівки, а також в ній був заклик до Президента ЗСА, щоб він, використовуючи дипломатичні зв'язки та міжнародні форуми, домагався від союветської влади звільнення усіх українських політ'язнів і припинення репресій українського народу та винищення його культурної спадщини.

Пан Андрій Кейбіда, координатор місцевого Відділу УККА, у своєму слові, яке він сказав англійською мовою, також згадав про переслідування союветською владою українського народу, включно з русифікацією, але зараз він у свою промову новий момент, навідавши до інвалідів союветських військ у Афганістані. Він заявив, що Захід досі

був глухий на слова української спільноти, яка рік-річно, відзначаючи Січневі Роковини, старалася звернути увагу світу на насильну окупацію союветською владою України. Та врешті, — сказав п. Кейбіда, — коли заїмала сьогоднішня політична ситуація, яка вказує на ніщо інше, але на те, що метою СССР є окупувати одну по одній країну, в ЗСА наступило більше зрозуміння української проблеми, а з цим почали появлятися в сторінках американської преси інформативні статті про боротьбу українського народу проти союветської окупанти.

Молитвою, відмовленою по-українськи, закінчив офіційну програму о. Іван Сирота, ЧНІ, з української католицької церкви св. Івана Хрестителя з Ньюарку, Н. Дж.

Заключенням церемонією було вивіщення на щоглі міської ратуші американського та українського прапорів, які в цей день повішали на будівлях українських установ, шкіл, підприємств та теж на приватних домах. У цій урочистій хвилині, коли заступник посади Мейплвуду Р. Кляйн піднісав вгору по щоглі прапори, залунали американський та український гімни, що їх відспівали присутні.

БОГОСЛУЖБАМИ...

(Закінчення зі стор. 1)

Рузвельт з участю заступника губернатора ньюйоркського штату Марія Квома, конгресменки з Квінсу Джералдін Фераро та інших почесних гостей: директор Координаційної Ради для справ Тайваню К. Данн, заступник амбасадора країни Самоа Робі Мовала, лідер демократичної більшості і віцепрезидент Миської Ради міста Нью Йорку Томас Кют, Шон Бірнсіз Державного департаменту, який прибув на це Свято у приватному характері, в товаристві інж. Юрія Нестерчука, та представники національних груп: д-р Роджер Горшох — Білорусія, д-р Боян Човканов — Болгарія, Аксель Лікгорст — генеральний консул Естонії, д-р Юджин Керно — Латвія, Фелікс Гадомські — віцепрезидент Польської Об'єднаної Ради, Рамфіл Ріпосану — Румунія, Султан Мансур — Туркестанська Національна Визвольна Рада, а також представники німецькомовної газети „Штадтцайтунг“ та інші, не враховуючи численного українського представництва.

Програма бенкету розпочалася відспіванням американського і українського національних гімнів і коротким вступним словом голови КОУАЮ інж. Євгена Івашкова, який, між іншим, закликав громаду до чуйності і до звернення уваги на ті процеси і боротьбу, які проходять сьогодні в Україні, як продовження боротьби, розпочатої під час Українських Визвольних Змагань. Майстром церемонії на бенкеті був д-р Іван Фелікс, головний, передсідник УН-Союзу, член Президії Секретаріату СКВУ і віцепрезидент УККА, який представив вже згаданих вище гостей і вів цілою програмою. Вступну молитву провів о. Ігумен д-р Володимир Гавліч, ЧСВВ, парох церкви св. Юра в Нью Йорку, який у дальшій частині програми, передав також особисті привітання від Владика Василя Лостена, Епископа Сентфордської Епархії, і від Отців Василіян церкви св. Юра. Д-р Юрій Волинський, заступник голови КОУАЮ і дорадник для етнічних справ в уряді губернатора Гю Кері, представив спершу конгресменку Джералдін Фераро, а опісля заступника губернатора Марія Квома, який не тільки відчитав Прокламацію Української Незалежності підписану ньюйоркським губернатором, але також виголосив коротке власне привітання, вказуючи на велику духову силу, що її має Україна і ця сила допомагає її перетримувати тяжкі часи переслідування і репресій. „Українці пробували вже давно вчити нас чуйності і обережності, якщо йдеться про російських імперіалістів, але ми тоді не сприймали їхньої науки“, — заявив Маріо Квома під загальні оплески присутніх. Вкінці він побажав українцям, щоб їхня мрія незалежної України стала дійсністю.

Святоче слово англійською мовою виголосив д-р Аскольд Лозинський, член Екзекутиви УККА, ГУ СУ-М-А, ТУСМ-у та багатьох інших організацій. Прелегента окремим підкреслював, що відзначення Актів Державної Незалежності не влаштується тільки для пригадки минулого, але для продовження боротьби, може навіть з допомогою західних народів тепер безпосередньо загрозених комуністсько-московським імперіалізмом. При тому він пригадав деякі історичні факти, які сьогодні мстяться над вільним світом. Але „замало є засуджувати агресію — треба її зупинити“, — заявив доповідач, пригадуючи при тому присутнім про два документи: Української Гельсінської групи і лист 18-ох політичних в'язнів до Об'єднаних Націй, які свідчать про продовження боротьби за привернення суті Державних Актів з 22-го січня 1918-19 років.

Пані Марія Душник, заступниця президента УНСО-юзу і активна громадська діячка, прочитала приватні листи від кандидата на президента Республіканської партії Рональда Рігена, представника польської групи Фелікса Карбонського і Горста Уліча, голови Комітету Поневолених Націй в Нью Йорку. Короткі привітання по-українськи склали: адміністративний директор УККА мгр Іван Барзарко від Президії Світового Конгресу Вільних Українців і Володимир Мазур, ексекютивний віцепрезидент УККА та голова Української Народної Помочі, від Українського Конгресового Комітету Америки.

У містечкій частині виступили: чоловічий квартет „Каравана“ з трьома піснями: „На світанку мати“, „Ой, горе тій чайці“, „Зірвалася хуртовина“ і відомий та популярний хор „Думка“, співорганізатор цієї вдалої імпрези, який під диригентурою Євгенія Палій, яка теж була аккомпаніатором, відспівав три пісні: „Живи Україно“, сл. О. Оленця, муз. М. Гайворонського, „Далека-ти, а близька нам“, муз. С. Людкевича і „Горьке свято кантату“, муз. С. Людкевича.

Офіційну частину Свята закінчив молитвою о. протосерей Володимир Базилевський, настоятель православного собору св. Володимира в Нью Йорку. Після того відбувся великий бал під звули оркестри Богдана Гіряка.

У неділю, 20-го січня, в усіх українських церквах відправлено Торжественні Богослужби в наміренні українського народу, під час яких виголосено відповідні до хвилини проповіді. У деяких церквах було прочитано звернення Владика Василя Лостена, надіслане парафіям спеціально з нагоди Української Державної Незалежності і Соборності.

У цих релігійних урочистостях взяли зорганізовану участь молоді та інші товариства з організаційними прапорами.

ГРОМАДА...

(Закінчення зі стор. 1)

спеціальний програми, що її поставили учні в залі школи. У вчорашніх зйомках участь Надія Світлична, синя якої, Ярема, з учнем місцевої школи.

Вслід за школою сусідні організації, установи й підприємства при Сенфордівському були закриті в цей день, а на їхніх приміщеннях повішали українські й американські прапори та позначення в англійській мові про „День Української Незалежності“. Серед так окрашених будівель були: будівля Платформі Станції „Самомоміч“ і УСВТ, Чорноморська Січ та підприємство „Дніпро“ (власники М. Стебелський і О. Суховерський). „Десна“ (власник О. Мостовий) і підприємство Анни Дубас. На деяких приватних домах в цій околиці також повішали прапори, притягаючи увагу прохожих. Такі ж позначення

були на будівлі Українського Народного Дому в Ірвінгтоні, та при українській православної парафії св. Вознесіння в Мейплвуді та при українській православної парафії св. Тройці в Ірвінгтоні.

У цей же день представники українських організацій, які працюють в рамках Відділу УККА в Ньюарку та Ірвінгтоні, взяли участь у церемоніях піднесення прапорів на ратушах Ньюарку, Ірвінгтону й Мейплвуду в присутності посади чи їх відповідників в цих місцевостях. Такі ж церемонії відбулись у дальше віддалених осередках українського життя північної частини штату Нью Джерсі, причому всюди наголошувалося на сучасний спротив українського народу проти комуністсько-московського поневолення України.

Посадник Кач...

(Закінчення зі стор. 1-01)

що вона відіграла визначну роль в процесі творення Нью Йорку унікальним місцем життя.

Посадника Кача представляв українській групі біля 60 осіб, Герберт Рікмен, спеціальний асистент посади. Рікмен також згадав про союветську інвазію в Афганістані, зазначаючи, що окупація цієї країни розкриває правдиві мотиви Союветського Союзу.

У церемонії підписання прокламації Дня Української Незалежності численно взяла участь молодь: учні Академії св. Юра і народної школи та члени Пласту й СУМ-А. Сестра Моніка й Лідія Андрусиниш опікувалися учнями. Корнель Василь — членами СУМ-А, а

Богдан Гошовський та Віра Шехович — пластунами.

Серед учасників церемонії були: о. д-р Володимир Гавліч ЧСВВ, парох української католицької церкви св. Юра, о. прот. Володимир Базилевський, настоятель української православної катедри св. князя Володимира, д-р Юрій Волинський, заступник голови УККА, Відділ Нью Йорк, який був координатором церемонії, Микола Хоманчук, головний радий УНСО-юзу й голова ньюйоркського Округу УНС; адвокат Роман Гуглевич, президент Української Федеральної Кредитової Кооперативи „Самомоміч“ і почесний голова Відділу УККА в Нью Йорку та інші.

ЗААРЕШТОВАНО...

(Закінчення зі стор. 1-01)

Повідомляючи про арешт Сахарова, кореспонденти відмічують, що Леонід І. Брежнєв, генеральний секретар ЦК КПСС і голова Президії Верховної Ради СССР, видав спеціальний декрет, яким він позбавив академіка Сахарова звання „героя соціалістичної праці“ й інших союветських відзначень та зарядив вислати його з Москви за „підвину роботу“ проти Союветського Союзу.

Союветське пресоє агентство ТАСС повідомило тільки про відправлення почесних звань від Сахарова, але промовчало про його арешт і вислання з Москви. Звичайно, згідно із союветськими законами, людину можуть після на засланні після того, як суд доказав її вину і відбувся формальний процес над підсудним. Очевидно, влада може влаштувати таке судилище у місцевості Горький, — кажуть політики спостерігачі, — а також існують можливості, що такого суду вимагатиме сам Сахаров.

Державний департамент ЗСА сильно скритикував

поступування союветських чинників супроти Сахарова і назвав це „актом репресії“. Також уряд Великої Британії заперечує перед союветським амбасадором.

Як відомо, Андрій Сахаров, не зважаючи на його дисидентську активність, все ще уважався членом Академії Наук СССР і користувався певними привілеями. Він був „батьком“ союветської водневої бомби, свого часу здобув Сталінську нагороду і уважався героєм Союветського Союзу. В 1968 р. Сахаров виступив перший раз з критикою уряду, протестуючи проти цензури, обмеження свободи для літераторів й інших інтелектуалів та сильно скритикував союветську військову інвазію в Чехо-Словаччині.

Бучач і Бучачина

Історично-мемуарний збірник Книжка у твердій корівці, обгорні із золотими буквами, роботи мистця ЯКОВА ГНІЗДОВСЬКОГО. 943 сторінок з малюнком.

Ціна \$25.00 + \$1.00 пересилки
СВОБОДА
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07303

Український Конгресовий Комітет Америки Метрополітальний Відділ у Вашингтоні, Д. К.

запрошує все Українське Громадянство столиці метрополії Вашингтону до участі

В СВЯТКУВАННЯХ РІЧНИЦЬ

САМОСТІЙНОСТІ Й СОБОРНІСТІ УКРАЇНИ

в неділю, 27 січня 1980 р., о год. 4-й по пол.

в шкільній аудиторії

Монтгомері Блейр Гайскул

при вулицях Вейн Авеню й Делл Драйв, Сільвер Спрінг, Мд.

Святкова промова..... Полк. МИХАЙЛО ЛІЩИНСКИЙ

В мистецькій частині виступають:

Проф. МАРІЯ ЯСІНСЬКА-МУРОВАНА, сопрано, фортепіановий супровід ІВАН ДУЛИК
Вокальне тріо СУМ-А „СОЛОВЕЙКИ“ — форте. супровід Проф. ЗОЯ МАРКОВИЧ

Скрипкове солю — ЛЕВКО ТУРКЕВИЧ, фортеп. супровід — ЛЮБА ТУРКЕВИЧ

Декламація..... ТАМАРА СТАВНИЧА

Проститься про численну участь

ВІДДІЛ УККА

Д-р Лука Луці:

ВАСИЛЬ

СТЕФАНИК

ОПЕРАТИВНИЙ УКРАЇНСЬКОГО

ЗЕМЛІ

Ціна — 8.00 дол.

Замовляти:

СВОБОДА

30 Montgomery Street

Jersey City, N.J. 07308

У БОЛІСНІ ДВАДЦЯТИ РОКОВИНІ СМЕРТІ
НАШОГО НАЙДОРОЖЧОГО БАТЬКА

бл. п. ФЕДОРА ІВАНА ОЛЕСНИЦЬКОГО

20-го січня 1980

жертвуємо 100 доларів

на Фонд Енциклопедії Українознавства,
НТШ, Сарсель, Франція.

СЛАВА І ОСТАП ОЛЕСНИЦЬКІ

Вшановуючи пам'ять нам Дорогих і Незабутніх Родичів

бл. п. Івана і Марію Вертипорохів

та
Івана і Марію Штайнерів

складаємо пожертви на такі цілі:

1) На Патрістичний Фонд.....	\$1000.00
2) На Український Вільний Університет у Мюнхені.....	100.00
3) На Іконостас Укр. Кат. Церкви у Ст. Пітерсбургу.....	100.00
4) На Укр. Церкву у Лорді.....	50.00
5) На Укр. Церкву у Норт-Порт, Флориди.....	50.00
6) На студентів Богослов'я в Інсбруку.....	25.00
7) На студентів Богослов'я в Чикаго.....	25.00
8) На Українських Інвалідів.....	10.00
9) На Допомоговий Комітет ЗУАДК.....	10.00
Разом.....	\$1370.00

ІВАН БОГДАН І ОЛІЯ ВЕРТИПОРОХ

В Сороковий День Смерті
нашого Найдорожчого і Незабутнього
МУЖА, БАТЬКА, ЗЯТЯ І ШВАГРА

бл. п.

ІНЖ. ЄВГЕНА ЧОРНІЯ

буде відслужено

СВЯТА ЛІТУРГІЯ з ПАНАХИДОЮ

в церкві св. Юра в Нью Йорку

і соборі св. Софії в Римі

в неділю, 27-го січня 1980 року

о год. 12-й вполудне.

Про участь і молитви за спокій душі Покійного просять:

дружина — ЛЮБА зі синами
батьки — д-р ОСТАП І ЗЕНЯ БАРАН
швагер — д-р АНДРІЙ І ЄЛИСАВЕТА
БАРАН
та ближчі і дальша Родина

Ділимося сумною вісткою
з Рідними, Приятелями і Знайомими,
що дня 4-го січня 1980 року, несподівано,
упокоївся в Бозі у Філадельфії, Па., на 48-му році життя.

бл. п.

ЯРОСЛАВ ЮЩИШИН

народжений в м. Тисмениця, Україна.

ПОХОРОН відбувся 8-го січня 1980 року на цвинтарі св.
Марії у Фокс Чейсі, Філадельфія, Па.

В глибокому смутку:

мама — ЮСТИНА
дід — МАРИЯННА, ЯРОСЛАВ
І СТЕФАН
сестра — ІРИНА ПІЧКАН з дітьми
сестра — МИРОСЛАВА ЮЩИШИН
Ближчі і дальша Родина в Америці
й Україні

Ділимося сумною вісткою, що дня 6-го січня 1980 року,
відійшла у Вічність

бл. п.

ОЛЬГА з МІШКЕВИЧІВ МЕЛЬНИК

вдова по поручникові 1-ої Української Дивізії Української
Національної Армії, Константинові Мельнику.

ПОХОРОН відбувся дня 11-го січня 1980 року в Честері,
Па.

Щиро дякуємо Парохів церкв св. Духа в Честері о.
Петрові Липинові за духову опіку над Хворою в часі недуги і
за відправу похоронних обрядів. 13-му Відділові Союзу
Українців Америки дякуємо за квіти, Службу Божу, за
прощальні слова над домовиною та за численну участь
Членок з горючими свідками під час Парастасу. Наша
подяка Всім, що взяли участь в похороні, що жертвували
Служби Божі або зложили датки на цілі, як і Тим, що
висловили Родині співчуття особисто, листово або
телефонічно.

Про молитви за спокій душі Покійної просить —

Родина в Америці:
РОМАН І ЛЮБА МЕЛЬНИК
СОФІЯ МЕЛЬНИК
СОФІЯ І ІГОР РАКОВСЬКІ
БОГДАН І ГАЛИНА КАНДЮК
ЮРІЙ І КЕРОЛ КОБРИН
Покойна залишила також Родину
на Рідних Землях і в Австралії

Притримав глибоким смутком повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих
що дня 22-го січня 1980 року, несподівано, упокоївся в Бозі,
наша Найдорожча ДРУЖИНА І МАТИ

бл. п.

ІРИНА ФЕДЕНИШИН

з дому ОЛЕКСИНА

МІГР ПРАВ І ЕКОНОМІ

ЖАЛОБНІ ВІДПРАВИ відбудуться в такому порядку:

ПАНАХИДА — у п'ятницю, 25-го січня 1980 року, о год. 7:30 веч., в похоронному заведенні Литвин і Литвин, при Спрінгфілд Авеню, Ірвінгтон, Н. Дж.
ПОХОРОН — в суботу, 26 січня 1980 р., о год. 8:30 рано, з того ж похоронного заведення до церкви св. Івана Хрестителя, а після Служби Божої на цвинтар Gate of Heaven у Віпаві, Н. Дж.

В глибокому смутку:

АНТІН — муж
МАРІЯ — донька
і ближчі і дальша Родина в ЗСА, Україні і Канаді

Запрошуємо усіх дітей з Батьками на

ДИТЯЧУ ЗАБАВУ ШКОЛИ СВ. ЮРА в НЬО ЙОРКУ

в неділю, 3-го лютого 1980 р., початок год. 2-га по пол.
у шкільній залі, 215 Схід 6-та вул.

Гри, виграшки, несподіванки, смачний буфет.

Вступ для дорослих \$2.00, для молоді \$1.00.

МАТЪНИХ ЦІНАХ.